

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i Senke Orlić Zaninović, članica vijeća, te sudske savjetnice Dijane Bađure, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D. odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 2. lipnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/19-01/360, URBROJ: 401-01/05-20-14 od 21. veljače 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbačen je prijedlog tužitelja za obnovu postupka dovršenog rješenjem tuženika KLASA: UP/II-008-07/19-01/360, URBROJ: 401-01/05-19-3 od 1. listopada 2019., jer tužitelj nije učinio vjerojatnim okolnosti za obnovu postupka.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da se u obrazloženju osporenog rješenja osim paušalnog navoda kako nije učinio vjerojatnim razloge za obnovu postupka, ne dovodi u vezu sadržaj prijedloga i razloga zbog kojih je prijedlog podnesen, a nesporno je informacije tražio prije pravomoćnosti rješenja tuženika od 1. listopada 2019. Smatra kako je za dopuštenost prijedloga za obnovu postupka odlučno da je tužitelj raspolagao činjenicama prije nego što je zaprimio rješenje od 1. listopada 2019., o čemu nema nikakvog obrazloženja u rješenju pa je njime počinjena bitna povreda odredbi upravnog postupka iz članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, 47/09., dalje: ZUP), članka 123. stavka 1. točke 5. i članka 126. ZUP-a. Primjećuje kako se tuženik u obrazloženju rješenja poziva na članak 123. stavak 5. ZUP-a koji ne postoji. Predlaže Sudu da poništi pobijano rješenje te naredi tuženiku da mu solidarno s javnopravnim tijelom od kojeg je zatražena informacija (Hrvatska banka za obnovu razvitak), nadoknadi trošak upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe kako je u žalbenom postupku u kojem je doneseno rješenje od 1. listopada 2019. razmotrio ugovore koji su bili predmet postupka te je ovaj Sud presudom poslovni broj: UsII-511/19-6 do 8. siječnja 2020. odbio tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja čija obnova se predlaže, čime je rješenje postalo pravomoćno. Tužitelj je dobio informaciju nakon što je ovaj Sud potvrdio stajališta iz odluke tuženika pa se utvrđenja u pravomoćnoj odluci smatraju istinitima. Smatra da dobivanje informacija u odobrenom

opsegu ne predstavlja saznanje o novim činjenicama i dokazima, jer je zatražena i djelomično odobrena informacija bila predmet pravomoćno okončanog postupka. Ukazuje kako tužitelj neutemeljeno koristi pravne institute kako bi angažirao i iscrpio kapacitet ureda financiranog od strane poreznih obveznika, a zatim postupak doveo do šutnje uprave i traženja naknade odvjetničkih troškova, što prelazi granicu prihvatljivog i *bona fide* disponiranja pravom. To dovodi do onemogućavanja funkcioniranja pravnog sustava. Navodi da tužitelj iscrpljuje kapacitete naslovnog Suda podnoseći tužbe bez ikakve pravne osnove. Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj nije dostavio očitovanje na navode odgovora na tužbu, iako je uredno pozvan dopisom od 10. ožujka 2020.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

Osporeno rješenje doneseno je na temelju odredbi članka 126. stavak 1. ZUP-a i članka 123. stavak 1. ZUP-a. Posljednje navedenom odredbom je kao razlog za obnovu upravnog postupka u kojem je doneseno pravomoćno rješenje propisano saznanje za nove činjenice ili stjecanje mogućnosti upotrebe novih dokaza koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku.

Iz navedene odredbe slijedi kako su činjenice odnosno dokazi koji mogu biti osnova za obnovu postupka morali postojati u vrijeme donošenja pravomoćnog rješenja čija obnova se predlaže, ali se za njih u tom postupku nije znalo.

U konkretnom slučaju, iz presude ovog Suda poslovni broj: UsII-511/19-6 od 8. siječnja 2020. proizlazi kako je tuženik u postupku donošenja rješenja od 1. listopada 2019., čija obnova se predlaže, izvršio uvid informacije koje je tužitelj tražio te je u odnosu na dio tih informacija ocijenio kako prelaze opseg informacija o raspolaganju javnim sredstvima i uz provođenje testa razmjernosti zaključio kako u konkretnom slučaju preteže ograničenje pristupa informacijama.

Iz navedenog slijedi da su činjenice na kojima se zasniva prijedlog za obnovu postupka bile poznate i razmotrene u postupku čija obnova se predlaže pa je osnovano tuženik osporenim rješenjem ocijenio kako nisu ispunjeni uvjeti za obnovu navedenog postupka i prijedlog odbacio na temelju odredbe članka 126. stavak 1. ZUP-a, jer okolnost na kojoj se prijedlog temelji nije učinjena vjerojatnom.

Rješenje tuženika je dostatno obrazloženo pa Sud ne nalazi povrede pravila upravnog postupka koje tužitelj navodi u tužbi. Pogrešna brojčana oznaka stavka zakonske odredbe u obrazloženju osporenog rješenja, uz ispravno citiranje mjerodavnih odredbi, ne dovodi u sumnju njegovu zakonitost.

Slijedom svega izloženog, Sud je tužbeni zahtjev kao neosnovan odbio na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora je neosnovan na temelju odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a.

U Zagrebu 2. lipnja 2020.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.